

drugi v tisti deželi. Vrnil se je k očetu in vse je bilo zopet dobro in je kraljeval potem s svojo kraljičico srečno do konca dni...«

»Lepa pravljica!... Tudi midva, Janica, se vračava od žab... Glej, že vidim našo hišo... naš grad... Jaz sem kraljič in —«

»— jaz sem kraljičica, Darko, hihih!« —

Kakor dvoje mladih jelenov sva pritekla domov v vas, obstala pod šumečo lipo in od solnca obžarjena lica so se nama svetila kakor jutranja zarja.

NANDE VIGELE:

Dete čeblja.

amica, rad bi bil labod, ki plava dan na dan po ribniku!

Tako tiho in veličastno kroži od brega k bregu, da se ponosnemu vsi umikajo, kakor bi bil njih kralj. Ko iztegne svoj vitki vrat, da se pogleda na dnu vode, se mu namrši perje, družice pa se mu prepllašene umikajo.

Mamica, hotel bi biti labod tam v ribniku in prisluškovati srebrnim valčkom ter potapljati glavo na dno ribnika, iskati dragocenih biserov in obiskovati povodnega moža v njegovih kristalnih gradovih.

In ko bi bil lačen, mamica, bi priplaval k bregu in ti bi me nakrmila. Jemal bi samo iz tvojih rok kakor oni kraljevič, ki je bil začaran v laboda in ga je krmila najkrasnejša kraljična na zemlji.

Hotel bi biti oni začarani kraljevič, mamica, in samo k tebi bi prihajal, da bi me krmila. Položil bi glavo v tvoje naročje, a ti bi me gladila, mamica, samo ti, in pravila bi mi o svojem sinku. Ne bi pa vedela, da sem jaz tvoje dete.

In če bi se igral moj bratec z žogo ob ribniku tako, da bi mu padla v vodo in bi on začel plakati, bi jo jaz zopet zrinil k bregu, da bi jo mogel doseči moj bratec. On me ne bi poznal in bi rekel: »Kako dober je labod!« In nič bi ne vedel, da sem njegov bratec.

Ko pa bi se zmračilo, da bi si tudi vitki topoli ob ribniku že začeli ogrinjati črno haljino, bi priplaval na breg. Ti bi prišla, mamica, me vzela v naročje in postal bi zopet tvoj otrok. Odnese la bi me v posteljo in skupaj bi molila večerno molitev...